HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

18 martie 2010 *

În cauza T-94/08,

Centre de coordination Carrefour SNC, cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de X. Clarebout și K. Platteau, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnul J.-P. Keppenne, în calitate de agent,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2008/283/CE a Comisiei din 13 noiembrie 2007 privind sistemul de ajutor pus în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia și de modificare a Deciziei 2003/757/CE (JO 2008, L 90, p. 7), în măsura în care nu prevede o perioadă tranzitorie adecvată,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Papasavvas (raportor) și A. Dittrich, judecători,

grefier: doamna B. Pastor, grefier adjunct,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 iulie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Regimul fiscal belgian al centrelor de coordonare, care derogă de la dreptul comun, este stabilit prin Decretul regal nr. 187 din 30 decembrie 1982 privind crearea centrelor de coordonare (arrêté royal nº 187, du 30 décembre 1982, relatif à la création de centres de coordination, *Moniteur belge* din 13 ianuarie 1983, p. 502), astfel cum a fost completat și modificat de mai multe ori.

2 Beneficiul acestui regim este subordonat acordului prealabil și individual al centrului de coordonare prin decret regal. Pentru obținerea acestui acord, centrul trebuie să facă parte dintr-un grup cu caracter multinațional, care să dispună de un capital și de rezerve al căror cuantum să atingă sau să depășească un miliard de franci belgieni (BEF) și care să realizeze o cifră de afaceri anuală a cărei valoare consolidată să atingă sau să depășească 10 miliarde BEF. Sunt autorizate numai anumite activități

pregătitoare, auxiliare sau de centralizare, iar întreprinderile din sectorul financiar sunt excluse de la beneficiul acestui regim. Centrele trebuie să aibă ca angajați în Belgia cel puțin echivalentul a zece persoane cu normă întreagă la finalul primilor doi ani de activitate.

3 Acordul pentru centru este valabil 10 ani și poate fi reînnoit pentru aceeași durată.

4 Regimul fiscal al centrelor de coordonare a fost examinat de Comisia Comunităților Europene cu ocazia introducerii sale. Mai exact, în deciziile comunicate sub formă de scrisori la 16 mai 1984 și la 9 martie 1987, Comisia a considerat în esență că un astfel de regim, întemeiat pe un sistem de determinare forfetară a veniturilor centrelor de coordonare, nu cuprindea elemente de ajutor.

5 După adoptarea, la 11 noiembrie 1998, a Comunicării privind aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat la măsurile care intră în sfera fiscalității directe a întreprinderilor (JO C 384, p. 3), Comisia a efectuat o examinare generală a legislației fiscale a statelor membre din perspectiva normelor referitoare la ajutoarele de stat.

6 În acest cadru, la 12 februarie 1999, Comisia a solicitat autorităților belgiene anumite informații referitoare în special la regimul centrelor de coordonare. Acestea au răspuns în martie 1999.

7 În luna iulie 2000, serviciile Comisiei au informat autoritățile menționate că acest regim părea să constituie un ajutor de stat. În vederea declanșării procedurii de cooperare, potrivit articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), serviciile Comisiei au solicitat autorităților belgiene să își prezinte observațiile în termen de o lună.

8 La 11 iulie 2001, Comisia a adoptat patru propuneri de măsuri utile, în temeiul articolului 88 alineatul (1) CE, în special în privința regimului centrelor de coordonare. Aceasta a propus autorităților belgiene să accepte să aducă un anumit număr de modificări acestui regim, prevăzând, cu titlu tranzitoriu, că centrele agreate înainte de data acceptării acestor măsuri pot continua să beneficieze de regimul anterior până la 31 decembrie 2005.

9 În absența acceptării de către autoritățile belgiene a măsurilor utile propuse, Comisia a inițiat procedura oficială de investigare printr-o decizie notificată prin scrisoarea din 27 februarie 2002 (JO C 147, p. 2), în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 659/1999. Printre altele, aceasta a solicitat Regatului Belgiei să își prezinte observațiile și să furnizeze orice informație utilă pentru evaluarea măsurii în cauză. Comisia a invitat de asemenea acest stat membru și terții interesați să își prezinte observațiile și să furnizeze orice element util pentru a determina dacă exista, pentru beneficiarii regimului în cauză, o încredere legitimă care impunea să se prevadă măsuri tranzitorii.

10 La încheierea procedurii oficiale de investigare, Comisia a adoptat, la 17 februarie 2003, Decizia 2003/757/CE privind schema de ajutor pusă în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia (JO L 282, p. 25, denumită în continuare „Decizia din 2003”).

11 Potrivit articolelor 1 și 2 din Decizia din 2003:

„*Articolul 1*

Regimul fiscal care este în vigoare în acest moment în Belgia în favoarea centrelor de coordonare agreate în temeiul Decretului regal nr. 187 reprezintă o schemă de ajutor de stat incompatibilă cu piața comună.

Articolul 2

Belgia este obligată să desființeze schema de ajutor menționată la articolul 1 sau să o modifice pentru ca aceasta să devină compatibilă cu piața comună.

Începând de la notificarea prezentei decizii, beneficiul acestui regim sau al componentelor sale nu va mai putea fi recunoscut unor noi beneficiari, nici nu va putea fi prelungit prin reînnoirea acordurilor în curs.

În ceea ce privește centrele deja agreate înainte de 31 decembrie 2000, efectele regimului pot fi menținute până la încheierea acordului individual în curs la data notificării prezentei decizii și cel mai târziu până la 31 decembrie 2010. În conformitate cu al doilea paragraf, în cazul reînnoirii acordului înainte de această dată, beneficiul regimului care face obiectul prezentei decizii nu mai poate fi acordat, nici chiar temporar."

12 Începând cu 6 martie 2003, Regatul Belgiei s-a adresat simultan Comisiei și Consiliului, cărora le-a solicitat „să fie adoptate măsurile necesare pentru ca centrele de coordonare al căror acord expir[a] după 17 februarie 2003 să poată fi prelungite până la 31 decembrie 2005". Această cerere a fost reînnoită la 20 martie 2003 și la 26 mai 2003, în temeiul articolului 88 alineatul (2) al treilea paragraf CE.

13 La 25 și la 28 aprilie 2003, Regatul Belgiei și asociația Forum 187, care regrupa centrele de coordonare, au introdus acțiuni prin care se urmărea suspendarea și anularea în întregime sau în parte a Deciziei din 2003 (cauzele C-182/03 și T-140/03, devenită C-217/03, cauzele C-182/03 R și T-140/03 R, devenită C-217/03 R).

14 Prin Ordonanța din 26 iunie 2003, Belgia și Forum 187/Comisia (C-182/03 R și C-217/03 R, Rec., p. I-6887, denumită în continuare „Ordonanța Forum 187”), președintele Curții a dispus suspendarea executării Deciziei din 2003, în măsura în care interzice Regatului Belgiei reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare aflate în curs la data notificării deciziei menționate.

15 Astfel cum le permitea Ordonanța Forum 187, autoritățile belgiene au reînnoit acordurile centrelor de coordonare care expirau între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005. Cu excepția a patru centre care au beneficiat de o reînnoire pe durată nedeterminată, toate aceste acorduri, inclusiv cel al reclamantei, Centre de coordination Carrefour SNC, au fost reînnoite pentru o perioadă care se încheia la 31 decembrie 2005.

16 Prin Decizia 2003/531/CE a Consiliului din 16 iulie 2003 privind acordarea de către guvernul belgian a unui ajutor în favoarea anumitor centre de coordonare stabilite în Belgia (JO L 184, p. 17), adoptată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, a fost declarat compatibil cu piața comună „ajutorul pe care Belgia intenționa[a] să îl acorde până la 31 decembrie 2005 întreprinderilor care la 31 decembrie 2000 beneficiau de un acord ca centru de coordonare în temeiul Decretului regal nr. 187 […], ce expira între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005”. La 24 septembrie 2003, Comisia a introdus o acțiune în anulare împotriva acestei decizii (cauza C-399/03).

17 La 22 iunie 2006, Curtea a anulat în parte Decizia din 2003 în măsura în care nu prevedea măsuri tranzitorii în privința centrelor de coordonare a căror cerere de reînnoire a acordului era pendinte la data notificării deciziei menționate sau al căror acord expira concomitent sau la puțin timp după această notificare (Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, denumită în continuare „Hotărârea Forum 187”). În aceeași zi, Curtea a anulat și Decizia 2003/531 prin Hotărârea Comisia/Consiliul (C-399/03, Rec., p. I-5629).

18 Prin scrisoarea din 4 iulie 2006, Comisia a solicitat autorităților belgiene să îi furnizeze, în termen de 20 de zile lucrătoare, anumite informații pentru a determina modul de executare a Hotărârii Forum 187.

19 La 27 decembrie 2006, Regatul Belgiei a adoptat Legea privind prevederi diverse (loi portant des dispositions diverses, *Moniteur belge* din 28 decembrie 2006, p. 75266, denumită în continuare „Legea din 2006"), care permitea prelungirea până la 31 decembrie 2010 a acordurilor tuturor centrelor de coordonare care solicitau acest lucru, cu efect retroactiv, dacă era cazul. Pe lângă centrele ale căror acorduri au fost reînnoite ca urmare a Ordonanței Forum 187 între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005, Legea din 2006 prevedea că această posibilitate de prelungire le-ar fi accesibilă și centrelor al căror acord expiră între 1 ianuarie 2006 și 31 decembrie 2010, precum și unui număr neprecizat de centre al căror acord ar fi expirat cel târziu la 31 decembrie 2005, dar care, la acea dată, nu ar fi introdus o cerere de reînnoire. Această lege nu a fost notificată Comisiei în conformitate cu articolul 88 alineatul (3) CE, dar intrarea sa în vigoare a fost condiționată de confirmarea de către Comisie a lipsei de obiecții din partea sa.

20 În urma a mai multe solicitări și schimburi de corespondență cu Comisia, autoritățile belgiene au furnizat, la 16 ianuarie 2007, informațiile solicitate de Comisie la 4 iulie 2006. Acestea au adus precizări suplimentare prin scrisorile din 8 și din 16 februarie 2007. În plus, au avut loc trei reuniuni între Comisie și autoritățile menționate, la 5 și la 15 februarie, precum și la 5 martie 2007.

21 Prin scrisoarea din 21 martie 2007, Comisia a informat autoritățile belgiene în legătură cu intenția sa de a extinde procedura oficială de investigare inițiată la 27 februarie 2002 în legătură cu regimul centrelor de coordonare. Această decizie, precum și solicitarea adresată părților interesate de a-și prezenta observațiile cu privire la măsurile tranzitorii adecvate pe care, în conformitate cu Hotărârea Forum 187, Comisia ar fi trebuit să le prevadă au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 16 mai 2007 (JO C 110, p. 20).

22 La 13 noiembrie 2007, Comisia a adoptat, la încheierea acestei proceduri oficiale de investigare, Decizia 2008/283/CE privind sistemul de ajutor pus în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia și de modificare a Deciziei din 2003 (JO 2008, L 90, p. 7, denumită în continuare „decizia atacată”).

23 Decizia atacată modifică în primul rând articolul 2 din Decizia din 2003, în sensul ca centrele de coordonare a căror cerere de reînnoire a acordului era pendinte la data notificării Deciziei din 2003 sau al căror acord expira concomitent sau la scurt timp după această notificare, mai exact între 18 februarie 2003 și 31 decembrie 2005, să poată să beneficieze în continuare de regimul în cauză până la 31 decembrie 2005 și ca reînnoirea acordurilor lor să fie autorizată până la aceeași dată. În continuare, în ceea ce privește cele patru centre al căror acord a fost reînnoit pe durată nedeterminată ca urmare a Ordonanței Forum 187, decizia atacată arată că respectivul comunicat de presă al Comisiei din 16 iulie 2003 a putut da naștere încrederii legitime a acestor centre în faptul că vor putea beneficia de regimul în cauză până la data pronunțării hotărârii Curții în cauza principală. Întrucât această hotărâre a fost pronunțată la 22 iunie 2006 și ținând cont de caracterul fiscal al măsurii, decizia atacată extinde beneficiul încrederii legitime pentru a permite acestor centre de coordonare să beneficieze de regimul în cauză până la sfârșitul perioadei impozabile obișnuite în curs la data pronunțării hotărârii. În fine, decizia atacată declară Legea din 2006 incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească regimul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005.

24 Articolul 1 din decizia atacată are următorul cuprins:

„La articolul 2 din Decizia [din 2003] se adaugă următorul text:

«Centrele de coordonare a căror cerere de reînnoire este pendinte la data notificării prezentei decizii sau al căror acord expiră concomitent sau la scurt timp după această notificare, adică între data notificării și 31 decembrie 2005, pot să beneficieze în continuare de sistemul centrelor de coordonare până la 31 decembrie 2005. Reînnoirea

acordurilor centrelor de coordonare menționate anterior este autorizată până cel târziu la 31 decembrie 2005.»”

25 Potrivit articolului 2 din decizia atacată:

„Cele patru centre de coordonare stabilite în Belgia, al căror acord a fost reînnoit pe perioadă nedeterminată în temeiul [O]rdonanței [Forum 187], pot să beneficieze de sistemul centrelor de coordonare până la sfârșitul perioadei impozabile obișnuite în curs la 22 iunie 2006.”

26 Articolul 3 din decizia atacată prevede:

„Legea [din] 2006 este incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească, prin decizii noi de reînnoire a acordurilor, sistemul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005.

În consecință, Comisia invită Belgia să renunțe la punerea în aplicare a prevederilor în cauză din [L]egea [din] 2006.”

27 În ceea ce privește articolul 4 din decizia atacată, acesta are următorul cuprins:

„Articolul 1 se aplică începând cu 18 februarie 2003.”

Procedura și concluziile părților

28 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 22 februarie 2008, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

29 Printr-un act separat depus în aceeași zi, reclamanta au formulat o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Comisia a depus observațiile cu privire la această cerere la 13 martie 2008, cu depășirea termenului acordat. La 17 martie 2008, președintele Camerei a opta a Tribunalului a decis includerea acestor observații în dosar. Prin Decizia din 19 martie 2008, Tribunalul (Camera a opta) a respins cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate.

30 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea procedurii orale.

31 Pledoariile și răspunsurile părților la întrebările Tribunalului au fost ascultate în ședința din 2 iulie 2009.

32 În ședință, s-a solicitat Comisiei să depună la dosar Decretul regal din 19 decembrie 2008 de adaptare a legislației fiscale referitoare la majorarea în caz de absență sau de insuficiență a plății anticipate de către anumite centre de coordonare (arrêté royal du 19 décembre 2008 adaptant la législation fiscale relative à la majoration en cas d'absence ou d'insuffisance de versement anticipé par certains centres de coordination, *Moniteur belge* din 30 decembrie 2008, p. 68976), reclamanta indicând că nu are nicio obiecție în această privință. Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 3 iulie 2009, Comisia a răspuns la această solicitare.

33 Procedura orală a fost încheiată la 13 iulie 2009.

34 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate, în măsura în care nu prevede o perioadă tranzitorie adecvată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

35 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

36 Fără a ridica oficial o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură, Comisia susține că acțiunea este inadmisibilă pentru motivul că reclamanta nu are interesul de a exercita acțiunea și că nu este afectată în mod direct de decizia atacată. Trebuie să se examineze în primul rând cauza de inadmisibilitate întemeiată pe lipsa interesului de a exercita acțiunea.

Argumentele părților

37 Comisia amintește că, în urma Ordonanței Forum 187, autoritățile belgiene nu au reînnoit acordul reclamantei decât până la 31 decembrie 2005. Aceasta ar fi solicitat ulterior de mai multe ori prelungirea acordului său până la 31 decembrie 2010, fără ca autoritățile belgiene să admită totuși cererile sale. Astfel, Comisia susține că, la data introducerii acțiunii, reclamanta nu avea niciun drept de a beneficia de regimul în cauză, pe care l-ar fi putut invoca în fața autorităților belgiene. Dimpotrivă, rezultă că autoritățile menționate au limitat acordul în mod deliberat la data de 31 decembrie 2005, dată care corespunde finalului perioadei tranzitorii stabilite prin decizia atacată. Potrivit Comisiei, poziția reclamantei ar fi fost astfel stabilită definitiv de autoritățile belgiene, prin decizia care limitează acordul său la 31 decembrie 2005, care nu a fost niciodată contestată în fața instanțelor belgiene.

38 Prin urmare, decizia atacată nu ar face decât să confirme dreptul reclamantei de a beneficia de regimul în cauză până la încetarea acordului menționat. Astfel, data de 31 decembrie 2005 ar fi fost stabilită mai întâi de autoritățile belgiene și ulterior ar fi fost confirmată prin decizia atacată. De altfel, perioada tranzitorie definită în decizia atacată s-ar întemeia și pe faptul că prelungirea acordului tuturor centrelor, cu excepția a patru dintre ele, până la o anumită dată (cu toate că Ordonanța Forum 187 nu prevedea nicio dată) confirma percepția autorităților belgiene și a centrelor de coordonare cu privire la perioada tranzitorie adecvată. Astfel, această dată reprezenta obiectivul autorităților belgiene comunicat autorităților comunitare, astfel cum ar rezulta din considerentul (1) al Deciziei 2003/531.

39 În ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că opțiunea autorităților belgiene de a limita reînnoirea la 31 decembrie 2005 ar decurge din preocuparea de a-și respecta obligațiile comunitare, Comisia răspunde că autoritățile menționate au ales în mod unilateral să limiteze la data de 31 decembrie 2005 acordul reclamantei, fără a fi constrânse în acest sens de dreptul comunitar. Astfel, Ordonanța Forum 187 a suspendat Decizia din 2003 în măsura în care aceasta interzicea reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare, fără a prevedea o limită de timp pentru durata acestor reînnoiri. De altfel, autoritățile belgiene ar fi acordat o reînnoire pe o durată mai mare anumitor centre și au refuzat să facă același lucru pentru reclamantă, deși aveau posibilitatea să o facă, în urma ordonanței menționate.

40 În ceea ce privește afirmația reclamantei potrivit căreia, prin stricta aplicare a legii belgiene, ar avea dreptul la reînnoirea acordului său pe o durată de 10 ani, Comisia răspunde că nu este de competența instanțelor Uniunii să se pronunțe cu privire la interpretarea dreptului belgian. Cu toate acestea, chiar dacă reclamanta avea un astfel de drept, ea ar fi trebuit, în opinia Comisiei, să îl invoce în justiție, contestând limitarea acordului său, ceea ce nu a făcut. Această absență a introducerii unei acțiuni pare, potrivit Comisiei, să fi făcut ca limitarea în timp a acordului său să devină definitivă. De altfel, Comisia arată că reclamanta nu explică din ce motiv această absență a introducerii unei acțiuni ar fi, după cum afirmă, lipsită de relevanță.

41 În aceste condiții, Comisia apreciază că reclamanta nu are interesul de a obține anularea deciziei atacate întrucât aceasta nu ar prevedea o perioadă tranzitorie adecvată. Ea nu ar face dovada niciunui interes juridic actual și nu ar furniza niciun indiciu care să demonstreze că autoritățile belgiene ar fi avut intenția de a prelungi acordul său dincolo de 31 decembrie 2005.

42 Reclamanta susține că are un interes personal, născut și actual de a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate.

43 Ea contestă mai întâi că numai centrele care beneficiau de un acord la data introducerii acțiunii pot pune în discuție decizia atacată. Astfel, aceasta ar lipsi-o de orice posibilitate de acțiune împotriva hotărârii atacate. Prin urmare, ea apreciază că a subordona admisibilitatea acțiunii existenței unui acord oficial la data introducerii acesteia, deși un astfel de acord depinde de definirea perioadei tranzitorii stabilite în decizia atacată, este lipsit de relevanță.

44 Reclamanta susține în continuare că există un drept de a beneficia de regimul centrelor de coordonare. În această privință, ea contestă, pe de o parte, că limitarea duratei de validitate a acordurilor la 31 decembrie 2005 provine dintr-o recunoaștere de către autoritățile belgiene a caracterului adecvat al unei perioade tranzitorii care se încheie la această dată. Astfel, această limitare ar proveni numai din obligația Belgiei

de a respecta deciziile instanțelor Uniunii și în special Decizia din 2003 și Ordonanța Forum 187. În opinia reclamantei, faptul că autoritățile belgiene s-au confirmat acestora nu poate fi utilizat pentru a nega interesul său de a exercita acțiunea. Pe de altă parte, reclamanta contestă că limitarea în cauză ar fi un act voluntar al autorităților belgiene. În această privință, ea se întemeiază pe faptul că, drept urmare a Hotărârii Forum 187, autoritățile belgiene au invitat centrele vizate de hotărârea menționată să solicite confirmarea acordului lor, precum și pe adoptarea Legii din 2006 și pe lucrările parlamentare aferente acesteia. Presupunând chiar că această limitare este voluntară, reclamanta apreciază că autoritățile belgiene nu ar fi autorizate în acest sens de Decretul regal nr. 187, pe care ea își întemeiază dreptul privind durata acordului.

45 Reclamanta susține că interesul său de a exercita acțiunea constă în confirmarea menținerii regimului în cauză dincolo de 31 decembrie 2005 și în obținerea din partea autorităților belgiene a aplicării Decretului regal nr. 187. Mai precis, referindu-se la jurisprudență, reclamanta susține că și-ar putea invoca drepturile în fața autorităților fiscale belgiene și că ar avea dreptul de a obține, în temeiul Decretului regal nr. 187, o prelungire până la 31 decembrie 2010 a acordului care a ajuns la termen la 31 decembrie 2005, ceea ce ar justifica interesul său de a exercita acțiunea.

46 Pe de altă parte, reclamanta contestă susținerea potrivit căreia nu ar fi furnizat indicii care să demonstreze că autoritățile belgiene ar fi avut intenția de a prelungi acordul său dincolo de 2005. Ea apreciază că scrisoarea pe care i-au adresat-o aceste autorități la 11 iunie 2008 constituie un astfel de indiciu.

47 În fine, reclamanta pretinde că nu se pot deduce consecințe din faptul că autoritățile belgiene nu au solicitat anularea deciziei atacate. În ceea ce privește faptul că ea nu ar fi introdus o acțiune împotriva Decretului regal din 10 iunie 2004, acest aspect ar fi lipsit de relevanță pentru admisibilitatea prezentei acțiuni. De altfel, atât timp cât perioada tranzitorie adecvată nu va fi recunoscută, orice acțiune împotriva autorităților belgiene ar fi inoperantă.

Aprecierea Tribunalului

48 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea actului atacat să poată avea, prin ea însăși, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 30 aprilie 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia, T-387/04, Rep., p. II-1195, punctul 96 și jurisprudența citată).

49 Interesul de a exercita acțiunea trebuie să fie născut și actual (Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 1992, NBV et NVB/Comisia, T-138/89, Rec., p. II-2181, punctul 33), și se apreciază la data introducerii acțiunii (Hotărârea Curții din 16 decembrie 1963, Forges de Clabecq/Înalta Autoritate, 14/63, Rec., p. 719, 748, și Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 2001, Torre și alții/Comisia, T-159/98, RecFP, p. I-A-83 și II-395, punctul 28). În același timp, acesta trebuie să continue să existe până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului (Hotărârea Curții din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p. I-4333, punctul 42 și jurisprudența citată).

50 În speță, trebuie amintit mai întâi că, potrivit articolului 1 din decizia atacată, care modifică articolul 2 din Decizia din 2003, reclamanta putea continua să beneficieze de regimul centrelor de coordonare până la 31 decembrie 2005.

51 În continuare trebuie arătat că, drept urmare a Ordonanței Forum 187, autoritățile belgiene, prin Decretul regal din 10 iunie 2004, au reînnoit acordul reclamantei pentru perioada care se încheie la 31 decembrie 2005 și că, în pofida cererilor adresate

autorităților belgiene, aceasta nu a obținut nici prelungirea, nici reînnoirea acordului conferit prin decretul regal menționat.

52 În această privință, trebuie să se constate că limitarea acordului reclamantei la data de 31 decembrie 2005 a fost decisă numai de autoritățile belgiene, fără ca acestea să fi fost constrânse. Astfel, Ordonanța Forum 187 a suspendat Decizia din 2003 în măsura în care aceasta interzicea reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare, fără a prevedea altă limită de timp pentru durata acestor reînnoiri decât cea stabilită de Curte în acțiunea principală. De altfel, astfel cum a recunoscut reclamanta în ședință, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, autoritățile belgiene ar fi putut reînnoi acordul său pentru o durată nedeterminată, astfel cum a fost situația pentru alte patru centre, în pofida faptului că această reînnoire nu putea, potrivit Ordonanței Forum 187, să producă efecte dincolo de data pronunțării Hotărârii Forum 187. Prin urmare, trebuie să se respingă argumentele reclamantei potrivit cărora limitarea de către autoritățile belgiene a reînnoirii acordului său la data de 31 decembrie 2005 ar decurge din obligația Regatului Belgiei de a-și respecta obligațiile comunitare, precum și argumentele prin care contestă că această limitare este un act voluntar al autorităților belgiene.

53 Rezultă din ceea ce precedă că, începând de la 31 decembrie 2005, reclamanta nu mai posedă un acord valid în raport cu dreptul belgian și, prin urmare, nu mai beneficiază în mod valabil de regimul fiscal al centrelor de coordonare. Cu toate acestea, reclamanta afirmă, în cererea introductivă, că a continuat să beneficieze de regimul fiscal al centrelor de coordonare după 31 decembrie 2005 și în special în 2006 și în 2007. Ca răspuns la o întrebare a Tribunalului privind această afirmație, reclamanta a indicat în replică faptul că aceasta trebuia înțeleasă în sensul că, pentru anii 2006 și 2007, a solicitat aplicarea regimului menționat. Această revendicare s-ar fi tradus în special prin introducerea la autoritățile belgiene a unei cereri de confirmare a menținerii statutului centrului de coordonare până la 31 decembrie 2010, prin introducerea declarațiilor fiscale pentru anii 2006 și 2007 cu aplicarea regimului în cauză și, în fine, printr-o informare constantă a autorităților fiscale belgiene cu privire la poziția sa. Cu toate acestea, această argumentație nu poate fi reținută. Astfel, solicitarea de aplicare a regimului menționat nu permite să se considere că reclamanta a continuat să beneficieze de acesta, potrivit dreptului belgian.

54 În aceste condiții, trebuie să se considere că reclamanta nu poate revendica aplicarea unei perioade tranzitorii în sensul Hotărârii Forum 187, care să se încheie dincolo de cea stabilită în decizia atacată, și anume dincolo de 31 decembrie 2005.

55 Astfel, însuși obiectul unei perioade tranzitorii este de a asigura trecerea de la o situație la alta, și anume, în speță, între cea în care reclamanta beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare și cea în care nu mai beneficiază de acest regim. Rezultă din Hotărârea Forum 187 (punctul 163) că centrelor vizate de hotărârea menționată, dintre care face parte reclamanta, ar trebui să li se acorde o perioadă tranzitorie rezonabilă pentru a se putea adapta la consecințele care decurg din Decizia din 2003.

56 Or, dat fiind că de la 31 decembrie 2005 reclamanta nu mai beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare, orice perioadă ulterioară acestei date în care reclamanta ar beneficia de regimul în cauză nu ar putea fi considerată drept având ca obiectiv să îi permită să se adapteze, întrucât ea se află deja în această nouă situație. Prin urmare, în ipoteza în care ar fi admisă prezenta acțiune, reclamantei nu i se poate acorda, cu titlu retroactiv, o perioadă tranzitorie ulterioară datei de 31 decembrie 2005, în măsura în care o astfel de perioadă ar fi lipsită de obiect.

57 Imposibilitatea de a beneficia, inclusiv retroactiv, de o perioadă tranzitorie mai lungă în ipoteza în care centrele nu mai au un acord valabil rezultă de altfel din Ordonanța Forum 187. Astfel, în cadrul cererii de suspendare a Deciziei din 2003 care interzicea reînnoirea acordurilor anumitor centre, președintele Curții a apreciat că, în absența suspendării solicitate, o decizie în acțiunea principală care s-ar pronunța în favoarea reclamanților ar fi, în privința regimului tranzitoriu, în mare măsură lipsită de eficacitate, eventuale măsuri financiare nepărând a fi apte să restabilească în mod retroactiv stabilitatea cadrului normativ al centrelor de coordonare (Ordonanța Forum 187, punctul 146).

58 Rezultă din ceea ce precedă că, având în vedere obiectul acțiunii prin care se urmărește anularea deciziei atacate în măsura în care nu prevede o perioadă tranzitorie adecvată, anularea deciziei menționate pentru acest motiv nu ar aduce niciun beneficiu reclamantei.

59 Niciunul dintre argumentele avansate de reclamantă nu permite să se repună în discuție considerațiile care precedă.

60 În ceea ce privește argumentele reclamantei potrivit cărora interesul său ar consta în confirmarea menținerii regimului în cauză după 31 decembrie 2005 și în obținerea din partea autorităților belgiene a aplicării Decretului regal nr. 187, rezultă cu siguranță din jurisprudență că, în ipoteza în care nu se poate exclude că, în cazul în care acțiunea ar fi admisă, un reclamant ar putea formula anumite pretenții față de autoritățile naționale sau, cel puțin, le-ar determina să îi examineze cererea, acesta demonstrează existența interesului de a exercita acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 22 noiembrie 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Comisia, T-9/98, Rec., p. II-3367, punctele 34 și 38, și Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Koninklijke Friesland Foods/Comisia, T-348/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 72).

61 Cu toate acestea, trebuie să se constate mai întâi că în speță, presupunând chiar că acțiunea este admisă, reclamanta nu ar avea nicio pretenție de invocat în fața autorităților belgiene privind în special perioada tranzitorie de care beneficiază, care este obiectul prezentului litigiu. Astfel, după cum rezultă din cele ce precedă, autoritățile belgiene nu pot acorda reclamantei, nici chiar cu titlu retroactiv, o prelungire a perioadei tranzitorii care i-a fost acordată, din moment ce aceasta nu mai beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare. În continuare, trebuie să se arate că dispozițiile din Decizia din 2003 care califică regimul menționat drept ajutor incompatibil cu piața comună și care impune autorităților belgiene desființarea acestuia sau modificarea sa pentru a deveni compatibil cu piața comună nu au fost anulate de Curte prin Hotărârea Forum 187. Prin urmare, acestea își produc efectele de la adoptarea Deciziei din 2003, astfel încât autoritățile belgiene nu ar putea acorda o reînnoire a acordului reclamantei numai pe baza Decretului regal nr. 187. De altfel,

în cazul anulării deciziei atacate, ar fi necesară o nouă decizie a Comisiei pentru definirea noii perioade tranzitorii de care ar putea beneficia centrele, în măsura în care nu este de competența Tribunalului, în cadrul unei acțiuni în anulare, să substituie decizia atacată cu o altă decizie sau să procedeze la reformarea acestei decizii (Ordonanța Curții din 11 mai 2000, Deutsche Post/IECC și Comisia, C-428/98 P, Rec., p. I-3061, punctul 28, și Hotărârea Tribunalului din 26 septembrie 2002, Sgaravatti Mediterranea/Comisia, T-199/99, Rec., p. II-3731, punctul 141).

62 În aceste condiții trebuie să se constate, pe de o parte, că reclamanta nu își poate întemeia interesul de a exercita acțiunea pe aplicarea Decretului regal nr. 187 după 31 decembrie 2005 și, pe de altă parte, că faptul că autoritățile belgiene nu au exclus acordarea în favoarea acesteia a beneficiului regimului în cauză după această dată nu este relevant.

63 În plus, trebuie amintit că un reclamant nu poate invoca situații viitoare și incerte pentru a-și justifica interesul de a solicita anularea actului atacat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia, T-141/03, Rec., p. II-1197, punctul 26 și jurisprudența citată). Or, trebuie să se arate că, independent de considerațiile ce precedă, niciunul dintre elementele de probă avansate de reclamantă nu permit să se stabilească cu certitudine că, în cazul anulării deciziei atacate, autoritățile belgiene ar prelungi retroactiv acordul său dincolo de 31 decembrie 2005, în temeiul Decretului regal nr. 187. Mai exact, aceasta nu rezultă nici din scrisorile autorităților belgiene depuse ca anexă la cererea introductivă, care, în esență, se limitează la confirmarea primirii scrisorilor reclamantei, nici din scrisoarea acestora din 11 iunie 2008, depusă ca anexă la replică, care arată că, atât timp cât nu se va statua definitiv cu privire la prezenta acțiune, administrația fiscală belgiană nu va aplica o majorare de impozit și nici alte sancțiuni sau amenzi administrative ca urmare a respingerii aplicării regimului centrelor de coordonare solicitată în declarațiile fiscale ale reclamantei. Contrar celor pretinse de reclamantă, aceste elemente nu pot fi considerate indicii care demonstrează cu certitudine și în mod necondiționat că autoritățile belgiene ar fi avut intenția de a prelungi acordul său dincolo de 31 decembrie 2005. Faptul că autoritățile belgiene au efectuat înscrierea pe rol pentru anii fiscali 2006 și 2007, cu aplicarea regimului fiscal normal, constituie, în fapt, un indiciu contrar.

64 În ceea ce privește Legea din 2006, trebuie să se arate că aceasta nu poate, în niciun caz, să justifice interesul de a exercita acțiunea al reclamantei. Astfel, prevederile acestei legi privind regimul fiscal al centrelor de coordonare nu au intrat în vigoare. Data intrării lor în vigoare trebuia să fie stabilită, potrivit articolului 298, printr-un decret regal adoptat în Consiliul de Miniștri, care nu a fost adoptat. După cum rezultă din considerentul (18) al deciziei atacate, această intrare în vigoare a fost astfel subordonată de autoritățile belgiene confirmării de către Comisie a faptului că nu va formula obiecții împotriva acesteia. Or, decizia atacată prevede, la articolul 3, că Legea din 2006 este incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească, prin decizii noi de reînnoire a acordurilor, regimul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005. În această privință, este important să se arate că, astfel cum rezultă din al șaselea considerent al Decretului regal din 19 decembrie 2008, autoritățile belgiene au „acceptat decizia [atacată] de a nu face să intre în vigoare [Legea din 2006]", în măsura în care se referă la regimul centrelor de coordonare, și au informat în acest sens contribuabilii vizați. Rezultă că autoritățile belgiene nu intenționează să facă să intre în vigoare această lege. Prin urmare, trebuie să se arate că reclamanta nu contestă în mod explicit decizia atacată în măsura în care se referă la Legea din 2006 și a confirmat, în ședință, că nu era necesar să invoce legea menționată.

65 În fine, trebuie înlăturate argumentele reclamantei întemeiate pe faptul că admisibilitatea acțiunii nu poate fi subordonată existenței unui acord la data introducerii acesteia, cu toate că un astfel de acord depinde de definirea perioadei tranzitorii stabilite în decizia atacată. Astfel, după cum rezultă din cele ce precedă, data la care reclamanta a încetat să beneficieze de un acord valabil și, prin urmare, la care trebuia să fi adoptat măsurile necesare pentru a se adapta a fost stabilită, în primul rând, numai de autoritățile belgiene, și nu prin decizia atacată. În plus, admisibilitatea prezentei acțiuni este subordonată existenței unui interes de a exercita acțiunea al reclamantei, și nu existenței unui acord valabil la introducerea acțiunii, deși această împrejurare poate avea o influență asupra examinării interesului de a exercita acțiunea.

66 Având în vedere ansamblul celor ce precedă, trebuie să se considere că reclamanta nu are interesul de a exercita acțiunea.

67 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă, fără a fi necesar să se examineze cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie, întemeiată pe lipsa afectării directe a reclamantei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

68 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) **Obligă Centre de coordination Carrefour SNC la plata cheltuielilor de judecată.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 martie 2010.

Semnături